

BİR KÜÇÜK OSMANCIK YARDI

Hasan Nail Canat

temel

İLKÖĞRETİME TAYYİTLİ
100 TEMEL ESERDEN

BİR KÜÇÜK OSMANCIK VARDI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Yasemin Muş
Kapak Resmi Derya Işık Özbay
Kapak Tasarım Sefer Koçan

67. Baskı Mart 2020
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-199-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt MEGA BASIM
Sertifika No 44452
Adres Cihangir mah. Guvercin cad. No:3Baha is merkezi A Blok Kat:2
Haramidere/Avcılar-İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 1285

+11 ROMAN / 7

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BEKLENMEYEN FELAKET

5

A ğustosun en sıcak günlerinden biriydi. Abdullah Bey'in köşkü önünde beyaz mercedes durdu. Mersedesten iri yarı, postacı kılığında bir adam indi. İri ellerini demir parmaklıkların arasından sokup, bahçe kapısını açarken sağa sola ürkek ürkek bakındı. Sağlı sollu gül ağaçlarının arasından, özenle döşenmiş parke yolu hızlı adımlarla geçti. Mermer basamakları çıktı. Köşk kapısına gelmişti. Kısa aralıklarla üç kez zile bastı.

Fatma Hanım, ev işlerini henüz bitirmişti. Biraz dinlenmek, dinlenirken de bir şeyler okumak istemişti. Kitaplığın yanına giderken öğle uykusuna yatırdığı Osman'a gözü ilişti. Yavrucak tatlı tatlı uyuyordu. Pervaneli küçük uçağını tutan mini mini parmaklar gevşemiş, fakat oyuncağı onu terk etmemişti. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı, zaman zaman küçük pembe dudaklarını tatlı bir gülümseme kaplıyordu.

Fatma Hanım'ın annelik duyguları bu gülümsemelerle coşmuş, onu öpmek için üzerine eğilmişti. Tam bu sırada, kapıya bir ziyaretçinin geldiğini haber veren zil sesi duyulmuştu.

Fatma Hanım her zaman olduğu gibi, kapıyı açmadan önce pencereden baktı. Postacıyı görünce endişesiz bir merakla kapıyı açtı. İri yarı, postacı kılıklı adam hızla içeri girdi ve kapıyı kapattı.

6

Fatma Hanım'ın şaşkınlıktan kurtulmasına fırsat vermeden, ağzını burnunu önceden hazırladığı sağ elindeki ilaçlı mendille kapattı. Sol eliyle de kollarını sıkı sıkı tuttu. Fatma Hanım, kötü bir tuzağa düştüğünü anlamakta geç kalmıştı. Bu yabancı erkeğin, kollarını ve çene kemiklerini kırarcasına sıkarak gücüne direnmesi boşunaydı. Kendinden geçtiğini hissediyordu. O anda içinde bulunduğu durumdan daha korkunç bir fikir beynini şimşek gibi yaktı.

Biraz önce uyurken seyrettiği yavrusu Osman'a ne olacaktı? Bu adam, canından çok sevdiği biricik yavrusuna bir kötülük yapar mıydı? Bu korkunç endişenin verdiği son bir gayretle çırpındı. Boşuna çabalıyordu. Artık ellerine, ayaklarına hükmedemez olmuştu. Kendini rüyadaymış gibi hissetti. Çok şey yapmak istiyor; ama elini, ayağını oynatamıyordu. İri yarı adamın yüzünü, etrafındaki eşyaları kendinden uzaklaşır gibi gördü. Sonunda kapının arkasına yarı cansız yığıldı kaldı.

İri yarı, postacı kılıklı adam, Fatma Hanım'ın bayıldığı anı anlayınca hemen içeriye daldı. Büyük salondan

yukarı kata çıkan merdivenlere doğru koştu. Odada uyuyan Osman'ı görünce bir an durdu, baktı. Sonra yeniden harekete geçti.

Bu adam köşke ilk defa geldiği hâlde nereye gideceğini, nerede ne olduğunu iyi biliyordu. Üst kattaki koridorda acele fakat soğukkanlı adımlarla yürüdü. Koridorun bitiminde karşısına çıkan kapıyı yokladı, kilitliydi. Çantasından çıkardığı bir anahtarla hemen kapıyı açtı. Geniş pencerelerinden Boğazın güzel manzarası seyredilen, Abdullah Bey'in çalışma odasına girmişti.

Bakışlarını odadaki eşyalar üzerinde gezdirdi, aradığını bulunca pis pis sırttı. Çalışma masasının arkasındaki çelik dolaba doğru yürüdü. Bu sefer çantasından bir deste anahtar çıkardı. Birkaç denemeden sonra çelik dolabın kapısı açıldı. Dolabın alt tarafındaki bölmenin anahtar yerine baktı. Bu bölme çok küçük, özel bir anahtarla açılan cinstendi. Adamın esmer, terli yüzü buruştu. Bir an durakladı. O bölmenin dolapla bağlantılarını inceledi, çok sağlamdı; çantasından sarı saplı, uzun bir tornavida çıkardı. Açmak istediği çekmecenin kenarına tornavidanın ağzını yerleştirip, sapına elinin ayasıyla kuvvetlice vurdu. Darbenin tesiriyle dolap sarsıldı. Tornavida üç dört santim içeri girmişti. Sapını yukarı doğru çekince, çekmece bir gürültü ile önüne doğru kayd. Adam önce sırttı, sonra gözleri yuvasından fırlayacakmış gibi hayretle kalakaldı. Bu çekmecede aradığı yoktu. Dişlerini öfkeyle sıktı. Ayağa kalktı. Çelik dolabın kapığına öfkeyle bir yumruk vurdu.

Bütün köşkü dolduran gürültü salondaki Osman'ı uyandırmış, adam ise amacına ulaşamamıştı. Elleri boş dönmek için etrafındaki eşyaları incelerken Osman'ın ağlaması duyuldu. Bu ses adama önce panik verdi; sonra aklına korkunç bir plan getirdi.

İri yarı adam merdivenleri süratle indi. Yatağında bir yandan doğrulmaya çalışan, bir yandan bağıra bağıra ağlayan Osman'ı, üzerinde yattığı çarşafa sarıp kucağına aldı. Kapıdan çıkarken, hâlen baygın yatan Fatma Hanım'a yarım bir bakışla baktı.

8

Çocuk başına gelenleri anlamış gibi acı acı ağlıyordu. Adam, sesi tehlike doğurur korkusuyla Osman'ın yüzünü göğsüne bastırdı. Kucağında boğuk boğuk ağlayan Osman'la koşarak arabanın yanına vardı. Mercedesin kapısı içerden açılmıştı. İçeriye girip kapıyı kapattı ve direksiyondaki kadına sertçe:

– Çabuk sür arabayı, dedi.

Zaten harekete hazır mercedes, hızla yerinden kalktı ve hızını gittikçe arttırarak anayola girdi.

Kavşaktan tehlikeli bir viraj alarak sola döndü ve bir ok gibi olay yerinden uzaklaştı...

Abdullah Bey, inşaat çivisi imal eden bir fabrikanın sahibiydi. İstanbul'un önemli semtlerinde, toptan inşaat malzemesi satan üç büyük mağazası vardı. Fatma Hanım'la evlendikten sonra bu işlere başlamış beş senede işini geliştirmişti. Çok iyi para kazanmasına rağmen sade bir hayat yaşardı. İçki, kumar nedir bilmez, hatta sigara dahi içmezdi. İş dolayısı ile tanıdıklarının çoğu onunla alay eder, "Vurmazoğlu" olan soyadını "Varyemezoğlu" olarak söylerlerdi.

Abdullah Bey, idarehanenin geniş pencerelerinden gelen bunaltıcı güneş ışığından korunmak için perdeleri yarım kapatmıştı. Masasında, yoğun bir çalışmaya dalmıştı ki, telefonun sesiyle başını doğrulttu ve ahı-zeri kaldırdı. Karşından kalın, kaba bir ses:

- Abdullah Vurmazoğlu mu?
- Evet. Siz kimsiniz?

– Beni iyi dinle! diye gürledi karşıdaki adam.

– Anlamadım. Siz kimsiniz?

– Oğlunuz elimizde...

– Oğlum elinizde mi, diye şaşkın, kendinin bile tanımadığı korkulu bir sesle sordu Abdullah Bey.

– Karın evde baygın yatıyor. Ve oğlun elimizde...

– Ne istiyorsunuz, diye parladı Abdullah Bey. Eşime ne oldu? Oğlum nerede?

– Şimdi hemen karının yanına git. Durumu polise bildirirseniz size küçük bir ölü hediye ederiz.

10

– Hayır! diye inledi Abdullah Bey.

Adam;

– Beni dinle, dedi umursamazlıkla, evini arayıp ne yapmanız gerektiğini bildireceğim.

– Oğlum, oğlum nerede?, diye inledi. Fakat telefon kapanmıştı.

Abdullah Bey, telefonu kapatıp iki eliyle başını tuttu. Bir an ne yapacağını şaşırıldı. Kapıya doğru bir iki adım attı, düşecek gibi oldu. Kendini toparlamaya çalıştı. “Allah’ım bana yardım et.” diye fısıldadı. Şaşkın vaziyette evini aradı. Telefon uzun uzun çalıyor, fakat kimse cevap vermiyordu. “Karın evde baygın yatıyor.” sesi beyninde yankılandı. Telefonu kapatıp süratle aşağı indi. Bu arada ustabaşıyla karşılaştı.

– Ben acele eve gidiyorum, dedi Abdullah Bey. Hanım rahatsızlanmış, diye de ilave etmek zorunda kaldı.

– Geçmiş olsun efendim. Allah sıhhat versin, dedi ustabaşı.

Abdullah Bey, fabrikanın kapısından nasıl çıktığını, o yoğun trafikten sıyrılıp evine nasıl geldiğini kendisi de hatırlamıyordu.

Köşkün yarı açık kapısından telaşla girdi. Aynı telaşla salona koştu. Endişeli bir sesle çağırmaya başladı:

– Fatma Hanım! Fatma Hanım neredesin?

– Abdullah Bey, diye bir inilti geldi banyodan.

Koşarak banyoya girdi. Gördüğü manzarayı hiç unutmuyacaktı. Fatma Hanım, düşmemek için lavaboya tutunuyordu. Yüzü solgun, mor dudakları titriyordu. Saçları dağınık, yarı baygın gözleri korku ve dehşet saçıyordu.

Kocasını görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Olanı biteni bir çırpıda anlatmaya çalışıyor, fakat kelimelerin ardını getiremiyordu.

– Başımıza gelenler... Osman'ım, yavrum gitti...

Abdullah Bey, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Dehşete kapılmıştı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda,

– Sakin ol. Osman'ı tekrar getirecekler. Kendini yorma, benim her şeyden haberim var, gibi sözlerle karısını sakinleştirmeye çalıştı.

Fatma Hanım'ı yatak odasına götürüp, yatırdı. Onu üzmemek için, kendisine telefon edildiğini, anlatmadı. Çok merak ettiği hâlde neler olduğunu, Osman'ın nasıl kaçırıldığını sormadı.

“Osman'ım, yavrum, seni nerelere götürdüler kuzum.” diye inleyen Fatma Hanım'a sinirleri

teskin edici birkaç hap yutturdu. Alnına ve boynuna kompres yaptı.

Abdullah Bey henüz bütün yönleriyle bilmediği bu felaket karşısında nasıl davranacağına karar veremiyordu. Zihni durmuş gibiydi. Aklına telefon geldi. Telefonla evden aranıp, ne yapması gerektiği söylenecekti. Soğukkanlı olmaya gayret ederek banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı. Kanı donmuş gibiydi.

12

Telefon gelmiyordu. Birkaç defa yukarı çıkıp Fatma Hanım'ın durumuna baktı. Aklı hep salonda telefonda idi. Kulakları zil sesini sabırsızlıkla bekliyordu. Gelip telefonun karşısına oturdu. Gözlerini ıstırapla kapattı. Kötü ihtimalleri aklından silmeye çalışıyordu.

Osman nasıl olsa bulunacaktı ve her şey korkulu bir rüya gibi gerilerde kalacaktı.

Kendini bu son ihtimale inandırmaya çalıştı. Bakışlarını bir müddet Osman'ın oynadığı yerlerde dolaştırdı. Gülüşü, ağlayışı, mini mini elleriyle saçlarını çekişi, eline ne geçirse ağzına götürüşü hayalinde canlandı. Bunları düşünürken, şakaklarına dayadığı ellerinden kollarına doğru, sıcak sıcak gözyaşlarının indiğini fark etti. Elini yüzünü yıkamak için banyoya geçti. O anda kapının ziliyle birden irkildi. Hemen doğrulup adeta koştu. Kapıyı açtığı zaman karşısına çıkan bahçıvan ve karısına boş boş baktı.

– Siz neredeydiniz, diye sordu.

– Biz mi, diye geveledi bahçıvan, Fatma Hanım'dan sabah izin alıp abimlere gitmiştik.

– Ne oldu ki bey, dedi Ayşe Kadın.